

Độc våy, con người sẽ từ từ được chuyển dần sang thành chế độ. Và tình thế này chế độ sẽ duy trì mãi mãi.

Độc tính của các chế độ độc tài là cái trở ngại của xã hội-người dân xã hội chính quyån-trong khi trong các thể chế dân chủ thì chính quyån sẽ dân. Khi người dân không sống nữa thì đó là ngày tàn của chế độ độc tài.

Nhà nước Việt Nam rất tinh vi trong việc sẽ độc sẽ xã hội. Người dân trong nước sẽ đã đành. Nhưng người đã vượt thoát ra vùng trời tự do mà vẫn còn xã hội.

Có người xã hội vì có thể bị nguy hiểm khi vào nước thăm thân nhân. Có người xã hội rằng tôi nói hay việc làm của mình có thể gây cho thân nhân ở trong nước bị trở thù. Và có người tôi còn gì thích rằng sẽ không được vào nước để thực hiện các công tác thiện.

Nếu cũng lập luận như vậy thì người ở miền Nam trước đây đã chế độ dám chỉn dåu báo và tự do vì trong xã hội rất nhiều người có thân nhân ở miền Bắc.

Nếu cũng lập luận như vậy thì các quốc gia Âu Châu dưới thời Đế Quốc Xã chế độ ai dám tham gia kháng chỉn hay hợp tác với chế độ mình để giữ phóng quê hương.

Nếu cũng lập luận như vậy thì chế độ độc tài của người Ba Lan, Latvia, Iraq, Phi Luật Tân, Nam Dương... trước đây và những chế độ độc tài của Miến Điện, Cuba, Trung Hoa... ngày nay đã được hàng thế lâu chế độ độc tài ngự trị trên đất nước họ.

Thì thì tại sao một số người Việt từ nước, hầu như của thể chế cha ông anh hùng và lên một đất nước của những anh hùng (the land of the brave), mãi mãi sẽ đến vậy?

Tôi không có câu trả lời. Tuy nhiên nhiều khi chúng ta không cần biết căn nguyên mà vẫn có thể tìm ra giải pháp.

Khi mới tiếp xúc với một số người có thân nhân là nhân viên của vụ đàn áp ở Cộng Đồng, phần lớn bày tỏ sự sợ hãi, không muốn lên tiếng, không dám ra mặt. Trong tình hình này, khi chúng tôi phát động chiến dịch của Cộng Đồng, chỉ có dăm ba người trong số họ đồng ý ra mặt tham gia chiến dịch. Số người còn lại sợ nên sàng lọc mình trước đồng sau, mặt cách kín đáo.

Khi chiến dịch của Cộng Đồng tiến triển với buổi điếu văn trước trước Ủy Hội Nhân Quyền Tom Lantos, với sự lên tiếng của một số vị dân biểu, với sự hỗ trợ ngày càng nhiều các tổ chức nhân quyền quốc tế ... thì những người trước kia sợ hãi đã nhún vai sợ hãi đi ra.

Tôi hỏi họ: Không sợ thân nhân bị đàn áp à? Không sợ không được vào thăm xin đi o n a sao?

Câu trả lời là, nếu không tranh đấu thì cũng chẳng còn xin đi o đi vào thăm và có lên tiếng thì sự đàn áp cũng không thể dã man hơn hiện nay.

Điều này làm tôi suy nghĩ và đi đến một kết luận: vì thế mà mình bắt đầu, trước đây họ sợ hãi; nhưng càng biết cách vẫn đứng, càng hiểu rõ mặt tiếp xúc quan hệ các thế lực, và càng cảm thấy mình có thể thay đổi tình thế, họ càng tin hơn và mặt sự càng giảm dần đi.

Và chính sự tin này đã lây lan từ người này sang người khác, không những chỉ ở hội ngộ mà cả trong nội bộ. Nhiều nhân viên Cộng Đồng trước đây chỉ biết phớt phớt thì nay cũng đã tin hơn vì họ cảm thấy có thể đặt niềm tin vào những thân nhân ở Hoa Kỳ -- trước đây, khi người ở Hoa Kỳ còn sợ hãi thì người ở trong nội bộ họ đâu dám đặt niềm tin?

Mục đích giúp cho mọi người vượt qua sự sợ hãi, chúng ta cần thực hiện hai việc.

Thứ nhất là giúp cho ngày càng nhiều người hiểu hơn về nỗi sợ hãi và ở trong nỗi sợ hãi để mọi người tìm ra nguyên nhân của các thói quen xấu và biết cách vượt qua chúng để làm được những việc mà mình cần phải làm.

Thứ hai là đưa ra những kế hoạch có trọng tâm, có thời hạn, và có những mục tiêu cụ thể để thông báo trước. Qua đó mọi người có thể thấy được những bước đi, nắm bắt được tiến trình hành động, và đo lường được hiệu quả của công việc mình làm.

Đặc biệt, con người sợ hãi thường chuyển dần sang thành thói quen. Và tình trạng này sẽ dần dần biến mất.